

Jeszenszky Zsolt: A kölcsönös elrettentés fontossága

2025 szeptember 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM... – A Charlie Kirk elleni merénylet után fordult a kocka és a közhangulat.

Olvasóink jelentős része valószínűleg tisztában van vele történelmi tanulmányaiból – sőt vannak, akiknek

személyes emlékeik is vannak róla –, hogy mit jelent a kölcsönös elrettentés elve. Akiknek fogalmuk sincs, semmi baj, mindjárt kiderül. Az angol verzió még kifejez?bb: mutually assured destruction. Kölcsönösen garantált elpusztítás. Rövidítve: MAD.

De ne is a történelemmel, hanem a jelennel, aktuális eseményekkel, a mai helyzettel kezdjük.

Két és fél héttel ezel?tt meggyilkolták az amerikai keresztény-konzervatív fiatalság legnagyobb ikonját, a 31 éves, kétgyermekes édesapát, Charlie Kirköt.

Arra az elgondolkodtató kérdésre, hogy Isten hogyan engedhetett meg ekkora gonoszságot, azt a Pesti Srácokra az esetet követ?en frissiben írt cikkemben igyekeztem [választ](#) találni. A merénylet körülményeit, következményeit, az esetleges ellentmondásokat pedig a Politikai Hobbistában egy teljes adáson keresztül [elemeztük](#). Ám vannak további kérdések.

Leginkább az: hogyan tovább? Mármost a politikai szembenállás terén. Szem el?tt tartva azt a tényt, hogy

a merénylethez egy hosszú folyamat vezetett. A médiát, a közbeszédet, a szórakoztatóipart, az egyetemek világát uraló baloldali folyamatos gy?löletkampánya, hergelése. A jobboldali közszerepl?k démonizálása: fasiszta, Hitler, homofób, rasszista stb. Az összes megszokott becsmér? jelz?t folyamatosan dobálták nemcsak Trumpra, Orbánra, Le Penre és az összes jobboldali politikusra, de a véleményformálókra, aktivistákra

vagy akár a kevés számú jobboldali celebre is. Nem vitáztak velük, nem a politikájukkal, az elveikkel szemben próbáltak jobb alternatívát mutatni (a gyakorlat azt mutatja, hogy csak rosszabbat sikerült, amikor hatalmon voltak), hanem személyükben támadták ?ket. Olyan lehenget? gy?löletet keltettek velük szemben, aminek egyenes következménye, hogy hamar akadt egy beteg agyú fél?rült, aki úgy érezte, ? lesz majd a h?s, aki elpusztítja a patás ördögöt. Még egyszer: egy kétgyermekes, hív? keresztény édesapát.

Charlie Kirk halála azonban óriási ébredést, Krisztushoz való tömeges visszatalálást hozott, különösen Amerikában, de az egész világon. A baloldal gyászol, ugyanakkor er?t, elszántságot is merít a tragédiából. És nagyon fontos is, hogy ezt tegye. A konzervatív, patrióta gondolkodóknak át kell menni támadásba.

Ami alapvet?en nehéz, hiszen épp azért vagyunk konzervatívok, mert meg?rizni, építeni, békét és rendet tartani szeretünk. Az állandó harcos, forradalmi gondolkodás az ellenfeleink, a baloldal sajátja. De nem tehetünk mást, mint hogy felmegyünk a pályára. Arról ugyanis sokszor megbizonyosodhattunk (Antall József talán a legjobb itthoni példa rá), hogy ha az ellenfél agresszivitására, totális, gyakran aljas támadásaira elegánsan, „glaszékeszty?t” húzva reagálunk, megmutatjuk, hogy mi ennél jobbak, elegánsabbak, emelkedettebbek vagyunk, akkor egyszer?en eltaposnak minket. Ha engedünk nekik bizonyos dolgokban, akkor nem viszonzozzák a gesztust, hanem vérszemet kapnak. Ha kompromisszumokat kötünk velük, akkor felrúgják azokat. Ha a kisujjunkat nyújtjuk, tövig leharapják a karunkat. Ilyen a bolsevikok természete, mindig is ilyen volt. Már a francia forradalom óta itt ?rjöngenek. (Akkor még jakobinusoknak hívták ?ket, de ugyanaz a brigád.) És nincs ebben semmi újdonság, évek óta vívjuk a kultúrharcot. (Egyre inkább „kultúr” nélkül.)

Charlie Kirk meggyilkolása azonban ebben is egyfajta katarzist hozott. Még a maradék keszty?k is lekerültek a kezekr?l. Egyrészt eleve azzal, hogy meggyilkolták. De az az elképeszt?, sátáni gonoszság, amit utána láthattunk, ahogy a balosok örömködtek a halálán (és sorolták, hogy kik lesznek, legyenek a következ?k), még az olyan sokat látott, blazírt, a spiritualitásra kevésbé fogékony szkeptikusokat is fejbe vágta, mint Ambrózy Áron barátom. Meg persze fel is háborította – ahogy mindannyiukat – az a sok-sok hazugság, amivel mentegetni, relativizálni próbálták a [gyilkosságot](#).

A baloldal szerint ugyanis valóban minden er?szak, ami szembe megy az ? világnézetükkel. Kreáltak is rá mindenféle szavakat: verbális bántalmazás, kulturális kisajátítás, mikroagresszió, strukturális rasszizmus stb. És ezekre hivatkozva rendre el is lehetetlenítettek embereket. Mindenkit, aki nyilvánosan ellent mert mondani, egyáltalán meg mert szólalni az ?rültekkel szemben.

Klasszikus példa volt, ráadásul még a woke-korszak tombolásának az elején, amikor Jordan Petersont kirúgták a torontói egyetemr?l, amiért a gender?rületben szenved? diákokat nem volt hajlandó az általuk önkényesen választott névmásokkal illetni. Vagyis ha valaki egyszer férfinak született, akkor bármilyen fantázialénynek is

képzelte magát (és követelte a külvilágtól is az ? fantáziavilágához való alkalmazkodást), Peterson akkor is férfiként beszélt róla. Na, ezért tört majdnem ketté a karrierje.

Végül épp ez az incidens indította el a világhír felé, de nem mindenki volt ilyen szerencsés, akit célkeresztbe állított a baloldal eltörléskultúrája, a „cancel culture”. Gina Caranót kirúgták a Star Warsból, J. K. Rowling könyveit levették a polcokról, a YouTube letiltotta Russell Brandet, a Twitter Donald Trumpot stb. És számtalan hétköznapi embert hurcoltak meg, rúgtak ki a munkahelyér?l, aláztak meg a nyilvánosság el?tt, amiért valami olyat mondott, ami szembement a liberális kánonnal és annak teljhatalmú uraival. De számos vállalat, cég is „büntetésbe” került. Az Under Armour részvényeit például összehangoltan és módszeresen legyalulták, amikor Kevin Plank cégalapító (még 2017-ben) azt merete nyilatkozni, hogy [Trump](#) egy kiváló „szerzemény” az amerikai gazdaság számára.

De nem is sorolom, mert sosem lenne vége: a baloldal a közbeszéd és a közgondolkodás fölött szerzett hegemoniáját arra használta fel, hogy mindenkit elhallgattasson, ellehetetlenítsen a jobboldalon. És amikor sikerült kirúgatni valakit (például Tucker Carlsons a Fox Newstól), akkor nemcsak örömködtek, de az igazság és a demokrácia diadalaként énekelték meg.

A Charlie Kirk elleni merénylet után azonban fordult a kocka. És a közhangulat. A halála fölött örömtáncot járó, ezt ráadásul még fel is vev?, majd pedig ezt ráadásul még az internetre fel is tölt?, emberi mivoltukból teljesen kivetk?zött, démoni jegyeket mutató gazembereket elkezdtek jelenteni a munkahelyeiken. A cégvezet?k pedig több ezer ilyen embert rúgtak ki.

Alapvet?en nem helyeslem senkinek a kirúgását azért, mert valahol valamit nyilvánosan mondott. De valakinek a halálán örömködni nem véleménynyilvánítás. Az nettó gazemberség! Ráadásul ezek az elmebetegek kiborultak azon (és ezt is feltöltötték utána az internetre), hogy kirúgták ?ket azért, amit mondtak. Miközben ?k annak örültek, hogy valakit megöltek azért, amit mondott. Kirúgni felháborító valakit emiatt, de megölni nem – mondják. Ezek tényleg elmebetegek.

Másrészt pedig

itt tényleg a „visszanyalt a fagy” esetét látjuk. A balosok arcába robbant mindaz, amit éveken keresztül ?k maguk csináltak. A hab a tortán az volt, amikor Jimmy Kimmel komikust, a Jimmy Kimmel Live! show sztárját is kirúgták, amiért azt hazudta a m?sorában, hogy Charlie Kirk merényl?je jobboldali, konzervatív republikánus volt.

(Kimmel m?sorát azóta visszahelyezték ugyan, de a renoméját rendesen megtépázta az ügy. Nyilván a beteg lelk?, fröcsög?, szektás rajongók h?sként ünneplik ?t is, de a szélesebb tömegek elfordulnak t?le.) Persze rögtön a demokrácia végét, fasizmust kiáltottak a libsik, és Trumpra kenték az egészet. Ugyanazok a libsik, akik [Tucker Carlson](#) kirúgását az igazság gy?zelmének aposztrofálták. Aljasak, hazugok, álszentek... és egész egyszer?en tökéletesen buták.

Na de ebb?l most tanulni fognak? Úgyhogy legyünk megbocsátók, ne vágjunk vissza, tegyünk újabb gesztusokat? Mert belátják, hogy nem jó ezt a játékot játszani, mindenkit üldözni, kirúgatni, aki nem tetszik nekik? Maximumon pörgetni a cancel culture-t? Ami bármikor visszaüthet rájuk. Abbahagyják ezt az agresszív viselkedést, és képesek lesznek a normális párbeszédre és együttélésre? Nagyon jó lenne, és valóban ez lenne a cél – de ne legyünk naivak. (Egyel?re még) nem fog ez történni.

A „ha megdobnak k?vel, dobd vissza kenyérrel” keresztényi megközelítést még nem lehet alkalmazni. A kenyér el?tt még szükség van a korbácsra. Nem feltétlenül kell ütni vele, de suhogtatni kell. Hogy érezzék: bármikor lesújthat.

Mert csak így lehet ?ket arra idomítani (azért nem a „rádöbenteni” szót használom, mert az túl sok racionalitást, józanságot, tisztességet feltételezne), hogy hagyják abba ezt az agresszív, destruktív, bolsevik viselkedést, a nekik nem tetsz? hangok er?szakos elhallgattatását.

És ezt követ?en valóban nekünk sem szabad ilyen eszközöket alkalmazni.

Mindkét oldalon tisztában kell lennie vele, hogy amit ? tesz a másikkal, azt a másik is képes megtenni vele. Ezért inkább hagyjuk élni egymást. Erről szólt a kölcsönös elrettentés is. Arról, hogy a hidegháború idején mind az Egyesült Államok, mind pedig a Szovjetunió tisztában volt a másik képességeivel.

És azzal, hogy egy atomháború megnyerhetetlen, az mindkettőjük teljes pusztulását hozná. Ha az egyik megnyomja a gombot, akkor megnyomja a másik is. És maximum egy-két perc különbséggel válnak egymástól megkülönböztethetetlen radioaktív hamuvá a városaik.

Mi nem akarjuk a baloldal pusztulását. A balosok ellehetetlenítését, eltörlését. De meg kell mutatnunk, hogy megvan hozzá a képességünk. Mert ezzel tudjuk elérni, hogy ?k se akarják a mi eltörlésünket. A kölcsönös elpusztítás garanciája épp azt biztosítja, hogy mindannyian életben maradjunk.

Jeszenszky Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló